

Arrest

nr. X van X
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX, loco advocaat M. FRERE, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Koemiekse origine. U werd geboren op 9 december 1993 te Makhatchkala (Dagestan).

Op 19 augustus 2011 ging u 's avonds laat naar uw broer B. T. (...). U stond aan de bushalte op de bus te wachten toen een auto stopte. Ze vroegen waar u heen ging en boden u een lift aan, waar u mee instemde. Onderweg namen ze echter een andere route. U vroeg waar ze heen gingen en ze zeiden dat ze nog ergens naartoe moesten gaan en dat ze dan verder zouden rijden. De auto hield vervolgens halt aan de lokale afdeling Binnenlandse Zaken (GOVD). U werd uitgenodigd om er mee naar binnen te gaan, wat u ook deed. Daar werd u gevraagd of u hen wilde helpen de stad te zuiveren. U zei hen dat dit de taak is van hun diensthoofden. Vervolgens brachten ze u naar hun diensthoofd op de tweede verdieping. Deze persoon bood u een wapen, geld en een auto aan, opdat u hen zou helpen. U zou ook uw vrienden moeten mobiliseren om mee te doen. U weigerde hun voorstel en zei dat u er niet bij betrokken wilde zijn. Vervolgens brachten ze u naar beneden waar uw vingerafdrukken

werden afgenomen en u werd ondervraagd. Ze stelden vragen over uw persoonsgegevens. Eén van hen vroeg waarom u de namen niet noemde van M. A. (...) en zijn moeder, die beiden werden gedood. U begreep er niets van en antwoordde niet. Uiteindelijk lieten ze u diezelfde avond vrij. U ging te voet naar uw broer en vertelde hem wat u zonet had meegemaakt.

Op 26 augustus 2011 nam u deel aan een betoging die plaatsvond op het centrale plein aan de Leninstraat in Makhatchkala. Er werd betoogd omwille van de arrestatie van drie personen die ervan werden beschuldigd hun medewerking te hebben verleend aan terroristen en wahabieten. Op een gegeven moment kwam de politie er ter plaatse, die identiteitscontroles uitvoerde bij de betogers. Hierbij werd uw Russisch binnenlands paspoort in beslag genomen. U zou uw paspoort de volgende dag bij hen moeten komen afhalen.

De volgende dag, op 27 augustus 2011, vielen meer dan vijf gemaskerde mannen binnen bij u thuis en ze namen u mee. U werd naar het gebouw van de GOVD gebracht en er opgesloten in een kooi met tralies. U werd er vastgehouden tot 30 augustus 2011. Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd over mensen die u niet kende. Er werden u ook twee personen getoond die op de betoging de dag ervoor aanwezig waren, maar die u niet kende. Deze personen zeiden daarentegen dat zij u wel kenden. U werd ook met een leugendetector verhoord en ernstig geslagen.

Op 30 augustus 2011 werd u naar de rechtbank gebracht waar een rechtszitting plaatsvond. U werd valselijk beschuldigd en veroordeeld voor het plegen van terroristische aanslagen en wapenbezit, en er werd aan u een uitreisverbod opgelegd. Tijdens de rechtszitting werd u onwel. Dankzij tussenkomst van uw vader werd u met de ambulance afgevoerd naar het ziekenhuis in Makhatchkala. Dezelfde dag werd u overgebracht naar een ziekenhuis in het dorp Kazanisja in het district Buynaksk, waar u aan uw verwondingen die u opliep omwille van de mishandelingen, werd behandeld.

Op 15 september 2011 werd u uit het ziekenhuis ontslagen. Op 19 september 2011 diende u een schriftelijke klacht in bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken (MVD) aangaande uw vasthouding en de mishandeling die u onderging.

Op 12 oktober 2011 werd u een tweede keer van thuis uit meegenomen. U vermoedt dat u werd meegenomen door medewerkers van de MVD. Ze eisten dat u uw klacht zou intrekken en dreigden u en uw gezin te vermoorden indien u dat niet zou doen. U werd opnieuw naar het gebouw van de GOVD gebracht. Er werd u verteld over een terroristische aanslag die plaatsvond op 11 oktober 2011, toen de auto van een Russische bankier werd opgeblazen, en waarbij één slachtoffer viel. De volgende ochtend, op 13 oktober 2011, werd u door uw belagers geslagen en dit werd gefilmd door de rechercheur. Hierna lieten ze u vrij. Uw vader stond u op te wachten en hij bracht u naar het ziekenhuis in Makhatchkala waar u 7 à 8 dagen hebt gelegen. Op 13 oktober 2011 zou u ook uw klacht bij de MVD hebben ingetrokken.

Op 21 oktober 2011 werd u ontslagen uit het ziekenhuis. Op 25 oktober 2011 diende u een schriftelijke klacht in bij de staatsveiligheid (FSB) aangaande de ontvoering en mishandeling die u onderging, en het feit dat u valselijk beschuldigd werd van het plegen van terroristische aanslagen. Diezelfde dag bracht uw vader u naar zijn kennissen in Nalchik (Kabardino-Balkarië). Ook in Nalchik werd u opgezocht door medewerkers van de overheidsdiensten. Ze vroegen er aan de kennissen van uw vader waar u zich bevond. Medewerkers van verschillende structuren vielen bovendien ook nog binnen bij u thuis toen u zich reeds in Nalchik bevond.

Op 17 november 2011 werd u door de kennissen van uw vader met de auto naar Moskou gebracht. In Moskou kwam u te weten dat u naar België zou gebracht worden. Op 30 november 2011 vertrok u vanuit Moskou samen met een chauffeur met een personenwagen naar België.

U kwam aan in België op 3 december 2011 en u diende op 6 december 2011 uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele geboorteakte, kopieën van uw medische polis, een attest dat bevestigt dat u in Dagestan de bokssport beoefende, een attest van de muziekschool, een schoolattest, een document met een overzicht van de examens die u hebt afgelegd, uw studentenkaart, attesten van het eerste en het tweede jaar van uw universitaire opleiding, een examenboekje, en een kopie van een medisch attest.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Dagestan problemen hebt met de autoriteiten die u er valselijk van beschuldigden betrokken te zijn bij terroristische activiteiten.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielaanvraag.

Zo verklaarde u dat u door de mensen die u op 19 augustus 2011 een lift aanboden naar het gebouw van de GOVD werd gebracht, en dat u zowel bij uw eerste als bij uw tweede aanhouding en vasthouding, naar het gebouw van de GOVD werd gebracht. Na uw tweede aanhouding wachtte uw vader u er bij uw vrijlating op (CGVS, p. 11-12, 15).

U kon echter niet aangeven waar dit gebouw precies gelegen is. U wist zelfs niet in welke wijk het zich bevindt (CGVS, p. 18).

U verklaarde dat er op 30 augustus 2011 een rechtszitting plaatsvond en dat u veroordeeld werd. U wist echter niet of u dan over een vonnis beschikt en u verklaarde het aan uw moeder te zullen vragen. U kende evenmin de naam van de procureur die deze rechtszitting leidde (CGVS, p. 13, 19).

U verklaarde voorts dat u op 25 oktober 2011 een schriftelijke klacht indiende bij de staatsveiligheidsdienst (FSB). Daar sprak u met een rechercheur, maar u wist niet hoe deze persoon heette.

Voorts wist u niet of er iets met uw klacht bij de FSB werd gedaan, of er naar aanleiding van deze klacht een onderzoek werd opgestart, of er omwille van uw klacht mensen waren gesanctioneerd of ontslagen, en hoe het er nu mee staat. Opmerkelijk genoeg hebt u er niets over nagevraagd (CGVS, p. 16-18).

Ook wat betreft de twee klachten die u indiende, wist u niet of hier bewijzen van bestaan (CGVS, p. 17). U wist ten slotte ook niet of u officieel gezocht of vervolgd wordt, en of er ruchtbaarheid werd gegeven aan uw problemen (CGVS, p. 18-19).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde en consistente informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U legde een kopie voor van een medisch attest aangaande uw ziekenhuisopname van 30 augustus 2011 tot 15 september 2011. U kende echter de naam niet van de arts die u behandeld had en u wist evenmin hoe de diagnose precies luidde, daar u verklaarde dit medisch attest niet te hebben gelezen. U gaf wel aan dat u een lichte hersenschudding had en een gescheurde borstkas (CGVS, p. 6), doch vermeldde u niets over de breuken aan uw vingers en de hematomen aan uw ogen, waar in het medisch attest melding van wordt gemaakt.

Zij tevens opgemerkt dat u slechts een kopie van uw medisch attest voorlegt, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Bovendien is het opmerkelijk dat dit attest niet gedateerd is en dat de naam van de arts die dit attest heeft opgesteld ontbreekt.

Hoe dan ook biedt dit attest geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze verwondingen hebt opgelopen. Zo zou u deze specifieke verwondingen eveneens kunnen hebben opgelopen tijdens een bokstraining. U legt immers ook een attest voor waarin wordt bevestigd dat u de bokssport beoefend hebt.

Daarnaast legde u inconsistente verklaringen af tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aangaande de schriftelijke klacht die u persoonlijk zou hebben ingediend bij de MVD.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u deze klacht hebt ingediend op 12 september 2011 (CGVS, p. 16).

Toen u werd gevraagd of u zich dan niet in het ziekenhuis bevond (u verklaarde dat u werd opgenomen in het ziekenhuis van 30 augustus 2011 tot 15 september 2011 (CGVS, p. 6, 12-13), antwoordde u dat u klacht indiende bij de MVD op 12 oktober 2011, de dag van uw tweede aanhouding. Nadien verklaarde u dan weer dat u klacht indiende bij de MVD op 19 september 2011 (CGVS, p. 14-16).

Deze inconsistente verklaringen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u klacht zou hebben ingediend bij de MVD omwille van uw vasthouding en de mishandeling die u toen onderging.

Tevens werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u op DVZ dat u op 20 augustus 2011 voor enkele dagen werd gearresteerd, en nadien nog vele malen voor enkele dagen werd gearresteerd (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1).

Op het Commissariaat-generaal vermeldde u echter niets van een aanhouding van enkele dagen op 20 augustus 2011. U verklaarde dat u op 19 augustus 2011 door mensen die u een lift hadden aangeboden naar het kantoor van de GOVD werd gebracht, waar ze u hebben ondervraagd en u er diezelfde avond hebben vrijgelaten (CGVS, p. 10-11).

Toen u op uw eerdere verklaring op DVZ werd gewezen, antwoordde u dat u op DVZ niet hebt verklaard dat u op 20 augustus 2011 werd gearresteerd (CGVS, p. 18).

Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg, waardoor deze ongerijmdheid blijft bestaan.

Daarnaast verklaarde u op DVZ dat u op 21 oktober 2011 naar de staatsveiligheidsdienst (FSB) bent gegaan om een klacht in te dienen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u klacht indiende bij de FSB op 25 oktober 2011.

Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op DVZ aangaande het tijdstip waarop u klacht hebt ingediend bij de FSB, antwoordde u dat deze niet klopt en dat u op 21 oktober 2011 werd ontslagen uit het ziekenhuis (CGVS, p. 16-17).

Ook deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg die verklaart waarom u op DVZ aanvankelijk verklaarde dat u klacht hebt ingediend bij de FSB op 21 oktober 2011.

Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid overeind.

Bovendien is het opmerkelijk dat u op DVZ niets hebt vermeld over uw aanhouding op 27 augustus 2011, uw vasthouding die hierop volgde, de rechtszitting die plaatsvond op 30 augustus 2011, uw ziekenhuisopname van 30 augustus 2011 tot 15 september 2011 waar u tevens een medisch attest van voorlegt, en de klacht die u zou hebben ingediend hebt bij de MVD (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1, 3.5). Ten slotte is het eveneens opmerkelijk dat u op DVZ verklaarde dat u vele malen voor enkele dagen werd gearresteerd, hoewel u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u in totaal slechts twee keer werd aangehouden (CGVS, p. 13-14).

Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Dagestan naar België.

U verklaarde dat uw vader u op 25 oktober 2011 naar zijn kennissen in Nalchik bracht, waar u hebt verbleven tot 17 november 2011. U kon echter niet aangeven op welk adres u in Nalchik hebt verbleven (CGVS, p. 10).

Op 17 november bracht een kennis van uw vader u vanuit Nalchik naar Moskou, waar u bij iemand hebt verbleven tot 30 november 2011. U kende echter de naam niet van de persoon bij wie u er verbleef (CGVS p. 8).

Vanuit Moskou vertrok u op 30 november 2011 met een chauffeur die u met een personenwagen tot België vervoerde. U kende echter noch de naam van de chauffeur, noch zijn afkomst en u verklaarde met hem geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg iets mis zou lopen.

U wist verder niet welke landen u hebt doorkruist tot uw aankomst in België, noch waar u de EU bent binnengekomen (CGVS, p. 8-9).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Het is bovendien opmerkelijk dat u niet wist dat u door de kennis van uw vader naar Moskou werd gebracht met de bedoeling het land uit te vluchten. U verklaarde dat u pas in Moskou te weten kwam dat u naar België zou gaan, en uit uw verklaring blijkt dat u zich niet afvroeg waarom u naar Moskou werd gebracht (CGVS, p. 18).

Aangezien de beslissing uw herkomstland uit te vluchten, jegens hetwelk u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, een dergelijke ingrijpende beslissing betreft, is het weinig aannemelijk dat u aanvankelijk niet op de hoogte was dat u het land zou uitvluchten.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Met betrekking tot uw reisroute dient bovendien te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op DVZ.

Zo verklaarde u op DVZ dat u op 25 oktober 2011 vertrokken bent en dat u in België bent aangekomen op 30 oktober 2011 (DVZ, verklaring, vraag 35).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u op 25 oktober 2011 naar Nalchik vertrokken bent (CGVS, p. 17), op 17 november 2011 naar Moskou doorreisde, en op 30 november 2011 vanuit Moskou vertrokken bent naar België, waar u aankwam op 3 december 2011, een maand later dan de datum die u op DVZ hebt opgegeven.

Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige aankomstdata, antwoordde u dat u dat niet hebt gezegd en dat u op 3 december 2011 in België bent aangekomen (CGVS, p. 8-10).

Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg waarom op DVZ op basis van uw verklaring werd geregistreerd dat u op 30 oktober 2011 in België bent aangekomen.

De tegenstrijdigheid tussen de door uw opgegeven aankomstdata blijft bijgevolg bestaan.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u op DVZ verklaarde dat uw vader u naar zijn vrienden bracht in Nalchik en dat u de volgende ochtend door hen naar Moskou werd gebracht van waaruit uw reis naar Europa begon (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5), wat niet te rijmen valt met uw verklaring dat u van 25 oktober 2011 tot 17 november 2011, bijna een maand, in Nalchik hebt verbleven.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens aangetast.

U was tijdens uw reis naar België niet in het bezit van een geldig reisdocument en u verklaarde dat u onderweg van Rusland naar België niet persoonlijk werd gecontroleerd (CGVS, p. 7,9).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een personenwagen, zonder persoonlijke paspoortcontrole, de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 9). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, tijdens de betoging op 26 augustus 2011 in beslag werd genomen en nadien niet meer aan u werd teruggegeven (CGVS, p.7, 11).

Bovendien verklaarde u dat u wel in het bezit was van een kopie van een document voor een aanvraag tot het verkrijgen van van een nieuw Russisch binnenlands paspoort, die u in uw thuisland niet hebt ingediend (CGVS, p. 7).

U verklaarde dat u niet over deze kopie beschikt, omdat het door de kennissen van uw vader werd afgegeven aan de chauffeur die u van Rusland naar België vervoerde. U wist echter niet waarom het aan de chauffeur werd afgegeven en u hebt het document evenmin teruggevraagd (CGVS, p. 7-8). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort, verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielrelaas voorgelegde documenten (uw geboorteakte, kopieën van uw medische polis, een attest dat bevestigt dat u in Dagestan de bokssport beoefende, een attest van de muziekschool, een schoolattest, een document met een overzicht van de examens die u hebt afgelegd, uw studentenkaart, attesten van het eerste en het tweede jaar van uw universitaire opleiding, en een examenboekje), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, uw medische verzekering, uw opleidingen en uw sportbeoefening, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-

generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 maart 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Als uitleg voor de lastens hem weerhouden tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal en deze op de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft verzoeker aan dat hij “*zeer jong is*”, namelijk geboren op 9 december 1993.

Hij voert ook aan dat hij een hersenschudding heeft opgelopen ten gevolge van mishandelingen in zijn land van herkomst en stelt dat hierdoor zijn geheugen is aangetast, waardoor er verwarring is in verband met “*welke gebeurtenissen plaatsvonden op welke data*”.

Hij voegt hier aan toe in zijn verzoekschrift van 1 maart 2012 (zie p. 3) dat hij “*voor zijn geheugenproblemen een gepaste medische behandeling en opvolging zal aanvangen*”.

Verzoeker verklaart dat hij wel degelijk op 19 augustus 2011 aan een bushalte in zijn land van herkomst werd opgepakt en dezelfde dag nog werd vrijgelaten; hij bevestigt dat hij op 27 augustus 2011 van thuis uit werd ontvoerd en tot 30 augustus 2011 werd vastgehouden, waarna hij naar de rechtbank ging; hij verklaart dat hij daar onwel werd en werd afgevoerd naar het ziekenhuis waar hij tot 15 september 2011 verbleef; op 19 september 2011 diende hij, naar hij stelt, een klacht in bij MVD.

Verzoeker verklaart dat hij deze gegevens inderdaad niet heeft vermeld tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en vermeldt als reden dat hem aldaar gevraagd werd “*om zijn verhaal kort en niet te gedetailleerd te vertellen*” (zie het verzoekschrift, p. 5).

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen omtrent zijn Russisch binnenlands paspoort weinig geloofwaardig zijn, antwoordt verzoeker dat het paspoort (zie het verzoekschrift, p. 5) “*daadwerkelijk afgenomen werd tijdens de betoging d.d. 26.08.2011 en hij deze hierna niet meer heeft teruggekregen*”. Hij voegt er aan toe dat hij een nieuw paspoort heeft aangevraagd en een kopie van deze aanvraag heeft overhandigd aan de chauffeur die hem naar België bracht.

Wat betreft zijn reisweg van Dagestan naar België, herhaalt verzoeker zijn relaas.

Ten slotte wijst verzoeker er nogmaals op dat hij geheugenproblemen heeft; hij stelt dat er hierdoor verwarring kan ontstaan wat betreft een aantal feiten en data. Hij legt uit dat hij echter “*nooit bewust deze tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas (heeft) willen veroorzaken*” (zie het verzoekschrift, p. 6) en herhaalt dat hij voor zijn geheugenproblemen een adequate medische oplossing zal zoeken.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending artikel 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonbaar op welke manier voormeld artikel, dat enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt, schendt. Bijgevolg is deze aangevoerde schending als middel onontvankelijk.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In casu oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekers asielrelaas geen geloofwaardigheid verdient omdat hij onaannemelijk vaag blijft over verschillende essentiële elementen van dit relaas, omdat hij inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent bepaalde essentiële punten ervan en ook omdat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde reisweg naar België.

Betreffende de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal en deze op de Dienst Vreemdelingenzaken, laat verzoeker gelden dat hij “*zeer jong is*”, met name geboren op 9 december 1993.

Dienaangaande merkt de Raad op dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding en jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld, zoals gebeurtenissen die hij zelf heeft meegemaakt.

Wat betreft de geheugenproblemen waarvan verzoeker pas eerst melding maakt in zijn verzoekschrift van 1 maart 2012 in een poging om zijn tegenstrijdige verklaringen te verklaren, opgesomd in de beslissing van 1 februari 2012 van de commissaris-generaal, en waarover hij stelt dat hij “*voor zijn geheugenproblemen een adequate medische oplossing zal zoeken*”, stelt de Raad vooreerst vast dat uit

het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens de verhoren op 13 december 2011 en 19 januari 2012 in staat was om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen.

Uit de verhoorverslagen blijkt bovendien dat er toen door verzoeker geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat hij zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Bij de vraag of verzoeker (zie het verhoorblad van 19 januari 2012, p. 19) nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte noch verzoeker, noch zijn advocaat die bij het verhoor aanwezig was, melding van een psychologische toestand die hem zou verhinderd hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker op 10 april 2012 een fotokopie bijbracht van medisch getuigschrift van 9 maart 2012 -pas weken na ontvangst van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal-, in hoofdde bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit volgens de brief van 10 april 2012, "*de pathologie*" van verzoeker blijkt.

Uit dit attest blijkt dat de letsels die de arts heeft vastgesteld, enkel toegeschreven worden aan wat verzoeker aan de arts als oorzaak heeft verteld "*... des traumatismes multiples suite à des agressions; Doigts cassés. A été battu++ sur l'arriere de la tête*", wat derhalve geen bewijskracht heeft.

De Raad neemt er ook nota van dat verzoeker verklaarde dat hij in Dagestan de bokssport beoefende (zie het attest van 15.08.2011; stuk 4) -dit blijkbaar niet meedeelde aan de arts- en ongeveer tien jaar geleden (zie het medisch verslag) een hersenbloeding had waarvoor hij niet meer werd behandeld.

Het attest maakt verder melding van "*troubles de mémoire*".

In acht genomen de vaststelling wat betreft het normale verloop van de verhoren –het verhoor van 19 januari 2012 afgenomen in bijzijn van een advocaat-, de afwezigheid van enige opmerking aangaande geheugenproblemen, het weinig betrouwbaar karakter van de fotokopie van het medisch attest betreffende ziekenhuisopname in de zomer van 2011, zijn voornemen om -pas weken na de ontvangst van de bestreden beslissing- voor "*zijn geheugenproblemen een adequate medische oplossing te zoeken*", is de Raad van oordeel dat het bedoeld medisch attest de tegenstrijdige verklaringen en vaagheden niet oplost.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat hij bepaalde gegevens niet heeft vermeld tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hem gevraagd werd "*om zijn verhaal kort en niet te gedetailleerd te vertellen*", benadrukt de Raad dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niets vermeldde over zijn aanhouding op 27 augustus 2011, de vasthouding die hierop volgde, de rechtszitting die plaatsvond op 30 augustus 2011, verzoekers ziekenhuisopname van 30 augustus 2011 tot 15 september 2011 en de klacht die hij zou hebben ingediend bij de MVD, doet volgens de Raad inderdaad ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De Raad stelt vast (zie het verslag van 13 december 2011, p. 3) dat aan verzoeker bij het einde van het verhoor trouwens werd gevraagd of hij bijkomende opmerkingen had of nog iets wenste toe te voegen waarop hij ontkennend antwoordde.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het louter herhalen van één versie van de feiten, wat geenszins dienstig is om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers reisweg van Dagestan naar België, herhaalt verzoeker zijn vluchtrelaas. Hij wijst er tevens opnieuw op dat hij geheugenproblemen heeft en stelt dat er hierdoor verwarring kan ontstaan wat betreft een aantal feiten en data. Hij laat gelden dat hij echter "*nooit bewust deze tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas (heeft) willen veroorzaken*" en dat hij voor zijn geheugenproblemen een adequate medische oplossing zal zoeken.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden geheugenproblemen, verwijst de Raad naar de wat hoger reeds werd geoordeeld.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

De Raad sluit zich dan ook aan bij het standpunt van de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker met een personenwagen de EU zou zijn binnengekomen zonder persoonlijk gecontroleerd te zijn, gelet op de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) waaruit blijkt dat de buitengrenzen van de EU/Schengenzone streng gecontroleerd worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging onderneemt om de overige argumenten in de bestreden beslissing te weerleggen; de Raad neemt deze over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker; de commissaris-generaal besloot dan ook terecht dat de beweringen van verzoeker dat zijn binnenlands paspoort -hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitsteking- tijdens de betoging op 26 augustus 2011 in beslag werd genomen en nadien niet meer aan hem werd teruggegeven, ongeloofwaardig zijn. Het vermoeden is derhalve sterk aanwezig dat verzoeker dit document opzettelijk achterhoudt om bepaalde informatie voor de asieldiensten verborgen te houden. Zijn bewering dat hij een nieuw intern paspoort heeft aangevraagd en dat hij een kopie van deze aanvraag heeft overhandigd aan de chauffeur die hem naar België bracht, doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE